

NAPAR ZEZEN BATEN PLAZAKO AZKEN JOLASAK

(*Euskal-erriko moldaera baten irurintzan*)

ZEZENAK.—Nere mendietatik
 onera ekarri,
 eta kulpikan gabe
 preso naute jarri;
 lan onetaz mindurik
 gaur ikaragarri
 mengatu nayan nago
 irteteko larri.

Nekez beren ireki
 dirate atia,
 neretzat ¡o! zer poza
 Kanpora joatia;
 banua, egin biet
 aldetan kaltia,
 ni naiz emen errege
 eta alkatia.

Uf, norda or kapakin
 tira eta tori,
 siñuka asi zaitan
 tripa aundi ori...
 nerekin jostatzeke
 puztuko ago i,
 adar neretan laster
 biardek erori.

JENDIAK.—Ai, ai, ai, arrapatu
 du, bai, ara, ara,
 tontoa zertan joan aiz
 i adarretara,

orain ipurdiyan dik
 egin tarratara,
 eta aidean bota
 au barreretara.

ZEZENAK. Orain zaldi gañetik
 lanza erakutsi
 ditan au, ez nezake
 sari gabe utzi;
 laster bere buruba
 lurrean ikusi
 bear da, botako det
 zaldi zar ta guzi.

Pun, brun, joanaiz buel-
 zaldi zarrarekin, [taka
 laster aut or musuka
 para lurrarekin;
 tunpateko ederrak
 badituk erekin,
 obe dek ez jostatu
 geiago nerekin.

Ez niok barkatzeko
 gañan gaur iñori,
 gogoan izango dek
 zilipurdi ori;
 eskerrak zaldipera
 aizela erori,
 bestela bertan ilko
 indutan eori.

Berriz erakutsiyaz
burni dun egurra,
atorkit naukalako
jirako muturra;
uste alde detala
nik ire beldurra,
to, *pun*, *brun*, jen zak
neibadek or lurra. [orain

Ai, ai, ai, zar zan ori
zulatze orrena,
ez da au egin ditan
lanik ederrena,
len beso batetikan
utzirik errena,
orain lanza sartu dit
kostillak barrena.

Zanko me batekere
nai dit zerbeit egin,
zer ote dakar orrek
ni gana berekin;
arrimatzen ari zait
zotz apain birekin,
sast, ¡oi! itsatsi dizkut
or dauzkat nerekin.

Elbarri para naute
¡ai! au nere miña,
au nekea ta nere
ibilli eziña;
izandu banaiz ere
pizkorra ta fiña,

neretzat jolas au da
gertatu samifña.

Beste au nor zait berriz
jarritzen aurrean,
trapu gorriyarekiñ
joaz muturrean;
zein gustora artuko
nuken adarrean,
botatzeko tellatu
gañera aidean.

Sast, ¡oi! zerbait dit sar-
zan gauza zorrotza, [tu
bere puntak billatu
du nere biotza;
datozkit aldi charra
ta izerdi otza,
jo det lurra, orain da
nere eriotza.

.

Plazan pasatu zaion
lana zezenari,
askotan gertatutzen
zaio gizonari;
pizkortasuna eta
indarra ugari,
dauzkan pantasiz gogor
eldurik lanari,
jaso al bañan karga
aundiagoari,
gerra egiten dio
bere burubari.

RAMÓN ARTOLA

